

пейската частъ на турция, високопрѣосвещеній Иосифъ замѣнава за поста си съ твърдото намѣрениѣ да бѣде като истински пастиръ между стадото си тогава, когато то е имало най-голѣма нужда отъ отеческата му подкрѣпа.

Настъпва сѣдобоносната за народа ни 1877. год., фенеръ повилнява . . . Възползуванъ отъ умразата на турцитѣ къмъ всичко българско, той се хвърля възъ екзархията, като хищница на стрѣвъ. Но живъ бѣ българскитѣ Богъ! . . . Той бди и на всѣка крачка покровителствува нашия народъ! . . . Защото, когато фенеръ играеше вече своето самодивско хоро, затова че бѣ сполучилъ да оклевети Негово Блаженство народния мъченикъ, Антимъ I, който се изпрати на заточение и остави празенъ екзархийскія прѣстолъ; тъкмо тогава, когато фенеръ сѣятеше вече за разрушено това, което бѣха съградили съ коститѣ си сума самоотвержени борци за църковната ни свобода, — българскитѣ архиереи въ едно съ българскитѣ първенци избиратъ *Иосифа Ловчански за български екзархъ*. Какъвъ сполучливъ изборъ! . . . И наистина, кой знае въ какво положение би изпадналъ българскитѣ народъ въ турско, ако не бѣше се намѣрилъ *Иосифъ I*, ако на негово мѣсто би се избрало едно лице съ по-малко образование, развитие, тактъ и благоразумие? . . . Защото такта и благоразумието, това сѣ то най-главнитѣ качества, които трѣбва да има всѣки единъ работникъ въ полето на народното ни свѣстяване въ турско . . . Това, нещѣ съмнѣние, се изисква още повече отъ духовния глава на българския народъ, който е всѣкога изложенъ на много и разнообразни изпитания.

Дългогодишната плодотворна дѣйность на Негово Блаженство показва най-нагледно, че той притежава всицкитѣ необходими за високия му санъ качества: той е бѣлѣжитъ не само по своето образование, но и по ораторския си талантъ, по енергияга си, по рѣдкия си дипломатически тактъ, прѣмота въ характера и твърдость въ убѣжденията.

Той противостои на всички бури, вълнения и сплетни вражески. Не единъ пѣтъ Негово Блаженство е бивалъ самъ въ борбата, изоставенъ даже и отъ своитѣ си, но и въ такива моменти той е оставалъ твърдъ на позицията си. Когато въ продължение на 25 години на цариградския прѣстолъ сѣ се смѣнили 8 патриарси, *) Негово Блаженство Иосифъ I. стон

*) А. Лопухинъ — Исторія Христiанской церкви въ XIX. вѣкѣ.